

Ik.....

weet het niet meer.

Voor Ir.

Zonder wie ik anders helemaal niets zou zijn.

Ik ben haar zo dankbaar.

Liefs.

Van dezelfde auteur:

- Shit happens ..... maar wij moeten verder!

**Ik....
weet het niet meer.**

Jan Willem Schiff

Schrijver: Jan Willem Schiff
Coverontwerp: Irma Hemesath
ISBN: 9789462545687
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

© 2014 Jan Willem Schiff

Hoofdstuk 1

Rik rijdt in zijn auto op de snelweg als zijn telefoon gaat. Hij ziet op het scherm, midden in het dashboard, een foto van een leuke mooie vrouw met de tekst: "Anika belt". Rik kijkt om zich heen en heeft geen idee waar hij is en hij heeft zelfs geen flauw idee wie zij is. Hij drukt automatisch op het goede knopje om de telefoon te beantwoorden. Rik zegt een beetje onzeker: "Hallo?" Hij hoort dan: "Rik waar ben je, ik wacht al op je. Is het druk onderweg?" Rik antwoordt: "Eerlijk gezegd, ik heb geen flauw idee waar ik ben". "Ja leuk Rik, dat grapje ken ik van je. Ben je al in de buurt?" "Echt, ik heb geen flauw idee waar ik ben. Ik weet niet eens wie jij of U bent. Ik weet niet eens wie ik zelf ben". Aan de andere kant van de lijn klinkt het verbaasd: "Wat?????? Wat zeg je nou weer? Herken jij mij niet? Ik ben Anika!" "Hallo Anika, wie ben jij? Waar moet ik eigenlijk heen? Ik rijd hier wel op een snelweg maar heb geen idee waar ik heen moet. Rik rijdt automatisch de eerste afslag af en zet de auto langs de kant van de weg. Dit lijkt hem beter voordat er ongelukken gaan

gebeuren. Wat hem nu overkomt, is tamelijk heftig, hij weet niet wie hij is, waar hij is en wat hij moet doen. Door de telefoon klinkt Anika: "Rik, zeg eens waar zit je nu, of rijd je nu. Kun je mij vertellen wat je ziet? Geef een omschrijving van de omgeving." "Ik ben de snelweg afgegaan en heb de auto maar geparkeerd. Ik sta nu langs de kant van de weg, dat lijkt mij veiliger. Zo, dan kan ik nu even goed naar het beeldscherm in de auto kijken. Ben jij die vrouw die op het scherm afgebeeld staat?" "Ja, ik ben Anika". "Wow, mooie vrouw ben jij". "Ik ben jouw vrouw. Wij zijn getrouwd en ik sta op je te wachten, jij zou mij op komen halen". "Zo..., ik ben met je getrouwd? Je ziet er echt mooi en lief uit, zeg". "Dank je dat is lief van je." "Trouwens mooie auto waar ik in zit, ruikt nog nieuw. Leuk dat je zo in het dashboard afgebeeld staat". "Ja, die auto is net nieuw. Wij moeten nu uitzoeken waar je precies bent, zodat ik je hierheen kan loodsen. Dan moeten wij snel uitzoeken wat er met je aan de hand is, want dit is niet normaal". "Dat zou heel fijn zijn. Ik weet niet waar ik ben, wie ik ben, niet eens in welke stad of land ik ben. Het lijkt wel of er Spaanse teksten op de borden staan. Zijn wij in Spanje of zo? Ik zie op de achtergrond de snelweg, waar ik daarnet op reed. Daarvoor zie ik allemaal waterglijbanen. Een waterpark of zo? Vlak achter mij ligt een rotonde en de weg gaat redelijk rechtdoor de heuvel af. In de verte zie ik een spoorviaduct over de weg". "Ok, dan weet ik waar je zit. Je bent niet ver weg, gelukkig maar. Maar..., kun je wel rijden, weet je hoe dat moet?" "Ja, dat gaat automatisch, dat ben ik kennelijk niet vergeten". Je moet nu recht doorrijden, onder dat viaduct door en de weg volgen, die maakt een haakse bocht naar links. Dan komt er al snel een rotonde, die moet je meteen bij de eerste afslag alweer verlaten. Kun je dat nu gaan rijden?" "Dat lijkt mij wel. Zo de weg op en rechtdoor rijden. Dat gaat goed zo. Leuke stem heb je, klinkt lief." "Dank je, maar wij moeten snel gaan uit zoeken wat je hebt, want dit is niet normaal. Heb je je hoofd gestoten of zoiets?" "Zo, hier

is het viaduct, en dan de rotonde. Ik weet het niet, ik voel geen pijnlijke plek aan mijn hoofd. Hoe nu verder?" "Nu moet je enkele honderden meters doorrijden en dan zie je links op de muur van een flatgebouw een groot Jezus schilderij. Dan moet je nog een stukje verder rijden en rechts aanhouden, dan rechts afslaan". "Doe ik. Ja ik zie het schilderij en houd rechts aan, hier moet ik rechts afslaan". "Meteen de eerste rotonde weer rechts afslaan en die weg omhoog rijden, rechts aanhouden en na circa 300 meter sta ik, links langs de weg". "Hoe herken ik je, wat voor kleren draag je?" "Ik zie je al komen, parkeer maar op de invalide parkeerplaats naast mij." "Oh, oh, ben ik invalide? Dat had ik nog niet gemerkt. Wat mankeert mij?" "Nee, niet lichamelijk, maar ik ben bang, dat jou nu geestelijk wel wat mankeert. Je bent jezelf niet en dat vertouw ik niet. Ik wil je eerst zien en weten wat er met je aan de hand is." "Gelukkig, ik schrok al en ja, dat is wel toepasselijk. Ik ben geestelijk tamelijk invalide nu. Ha, nu zie ik je staan." Rik parkeert de auto naast Anika en stapt uit en loopt op haar af. "Zo, je bent nog mooier dan op de foto. Je noemt mij telkens Rik, heet ik dus Rik?" "Dank je. Je bent in ieder geval nog steeds lief en vol complimenten. Ja, jij heet Rik. Kom, dan gaan wij eerst even het kantoor in, dan kun je even een glaasje water drinken of zoiets. Ik wil eerst even een arts vragen om naar je te kijken om vast te stellen of er iets met je aan de hand is. Ik zie geen rare dingen aan je, je hebt geen wond aan je hoofd, helemaal niets. Vreemd." Anika loopt met Rik het kantoor binnen. Iedereen begroet Rik alsof ze hem al lang kennen, maar Rik herkent niemand! Hij heeft geen flauw idee wie iedereen is. Anika zegt tegen Rik: "Dit is Steve, de manager en dat is Agnes mijn collega." Steve reageert verbaasd: "Hoezo stel je ons voor aan Rik? Wat is dit voor een grap?" "Nee Steve dit is geen grap. Ik belde Rik om te vragen waar hij was en kreeg het antwoord dat hij geen flauw idee had waar hij was en wie hij is. Ik heb hem per telefoon hierheen moeten loodsen. Hij kan alles, doet alles,

maar hij heeft geen idee wie, wat of waar hij is. Hij is zijn geheugen compleet kwijt. Agnes kun jij even een arts bellen, ik wil eerst weten wat er aan de hand kan zijn, voordat ik naar huis ga. Misschien moet hij direct naar het ziekenhuis". Steve loopt op Rik af en begint tegen hem te praten. "Rik, kom hier zitten, wil je iets drinken, koffie of thee? Ik ben Steven, ken je mij?" "Graag, koffie en een glas water. Als ik aan thee denk, voel ik mij niet lekker worden, heb ik iets tegen thee, Anika?" "Nee, eigenlijk niet, dat is wel vreemd." "Het spijt mij Steve, ik heb geen flauw idee wie je bent. Alles is nieuw voor mij. Ik zag aan de verkeersborden dat ik in Spanje ben. Ik heb geen idee wie of wat ik ben. Maar ik ben met deze prachtige vrouw, gelukkig getrouwd, dat weet ik alweer." "Hoezo alweer? Krijg je het geheugen dan alweer terug?" "Nee, maar dat heeft zij mij verteld." "Oh, ik dacht al. Over dat gelukkig zou ik maar niet te zeker van zijn". "Wat bedoel je daarmee Steve?" "Oh, niets." Dan keert Steve zich tot Anika en zegt: "Zeg Anika, lieve schat, wat ga je nu doen?" Anika wil zo snel mogelijk een arts erbij halen en vraagt nogmaals of Agnes, Erik wil bellen. Daar komt Steve snel tussen: "Nee, nee, niet Erik. Ik bel mijn goede vriend Martin. Hij is op het moment bij mij op bezoek en hij is arts. Hij kan Rik onderzoeken." "Ja maar Erik kent ons goed." "Daar wil ik niets van weten, dit houd je onder vrienden. Weet jij wat Rik uitgehaald heeft?" Steve belt direct met Martin en vraagt of hij meteen kan komen. "Martin ik heb Rik hier zitten en die heeft een acuut geheugenverlies, kun jij even komen en hem onderzoeken?" Aan de andere kant van de lijn komt een totale paniek reactie, wat de anderen niet kunnen horen: "Wat!! Wie heb je daar zitten? Rik leeft? Die had nu hartstikke dood moeten zijn. Ok, ik begrijp je probleem, ik kom direct, wij moeten hem uit het medische circuit zien te houden.

Martin komt snel naar het kantoor en onderzoekt Rik. Hij kan niet veel vaststellen, de bloeddruk is wat hoog, maar dat stelt niets voor. Hij ziet geen blauwe plekken en Rik heeft

geen hoofdpijn. Anika vraagt aan Martin of het niet zinvol is om een bloedonderzoek te doen, om te kijken of daar iets in te vinden is. Over deze opmerking is Martin niet echt enthousiast en reageert hier nauwelijks op. Anika oppert ook nog of een hersenscan een mogelijkheid is. Het kan zijn dat je niets aan de buitenkant ziet, maar misschien is er toch een zwelling te zien. Anika wil dat hij in een ziekenhuis onderzocht wordt. Martin weet niet goed wat hij met Anika aan moet. Anika zegt: "Bloedonderzoek en een hersenscan is toch het minste wat wij kunnen doen. Ik neem Rik nu mee naar het ziekenhuis". Martin gaat met Steve overleggen voordat hij Anika een antwoord geeft. Steve begint meteen tegen Martin: "Waarom loopt Rik nog levend rond? Hij had nu toch dood moeten zijn, heb je hem niets gegeven dan?" "Jawel en veel ook. Hij had, binnen 10 minuten na het vertrek bij mij, achter het stuur dood moeten gaan en met de auto moeten verongelukken. Ik begrijp hier helemaal niets van. Hij mag in ieder geval niet in het medische circuit terecht raken. Hoe doen wij dat?" "Ga jij met Rik en Anika naar het ziekenhuis hier vlakbij en laat bloed afnemen, dan neem je het bloedmonster zelf mee en probeert een afspraak te maken voor een hersenscan, hetgeen natuurlijk niet lukt. Dan is Anika tevreden en kunnen wij zien hoe wij verder te werk moeten gaan". Steve gaat terug naar Anika en zegt tegen Anika: "Lieve Anika, schat, ga jij met Rik en Martin mee naar het ziekenhuis. Martin zal bij Rik bloed afnemen en een afspraak maken voor een hersenscan. Is dat goed?" "Dat is fijn Steve, vind je het goed dat ik meega?" "Natuurlijk vind ik dat goed, lieve schat, je weet toch, jij mag alles van mij". Rik staat een beetje vreemd te kijken als Steve al die lieve opmerkingen tegen Anika maakt. Hij vindt het ook vreemd dat Steve haar zo vaak even aan haar arm vasthoudt. Dan gaan ze naar het ziekenhuis.

"Waarom gaan wij naar dit ziekenhuis, Martin? Waarom gaan wij niet naar het ziekenhuis van Erik?" "Ik ben

hier beter bekend en dan gaat het makkelijker, blijf jij hier maar even met Rik zitten, dan ga ik kijken of er bloed afgenomen kan worden.” Martin loopt weg en Anika gaat met Rik in de wachtkamer zitten, ze vindt het allemaal maar vreemd gaan. Ze is helmaal niet blij met die inmenging van Martin en waarom doet Steve plotseling zo aardig tegen haar? Na geruime tijd komt Martin terug. “Zo, dat is geregeld. Er is geen personeel beschikbaar voor een bloedafname. Maar ik mag het zelf doen, dan gaat het ook sneller. Kom maar mee, ik weet waar ik de bloedafname kan doen. Voor de hersenscan krijgen wij morgen een oproep”. Anika wil Martin enkele vragen stellen, maar voordat ze het weet loopt hij al weg en roept hun mee te komen. Martin denkt alleen maar dat hij Anika een vervelend mens vindt, veel te doortastend. Ze gaan een kleine onderzoekkamer binnen en Martin laat Rik plaatsnemen op het onderzoekbed. Hij loopt rond en zoekt naar de spullen die hij nodig heeft. Uiteindelijk heeft hij alles bij elkaar en neemt bij Rik een buisje bloed af. Als hij klaar is stuurt hij Rik en Anika snel weg. “Gaan jullie maar naar huis, dan zal ik het bloedmonster naar het lab brengen.” Rik en Anika lopen terug naar kantoor, waar de auto staat. Als Rik achter het stuur wil stappen vindt Anika dit niet goed. “Ik rijd wel, dat lijkt mij beter, kom jij maar naast mij zitten”. “Kun jij rijden? Gelukkig maar, jij weet vast wel beter de weg. Ik weet echt niet waar ik heen moet en waar wij wonen. Laat staan dat ik weet hoe wij wonen. Anika rijdt naar het appartementen gebouw waar zij wonen. Rik zit tijdens de rit verbaasd om zich heen te kijken. Bij het appartementen-gebouw aangekomen, rijdt Anika meteen de garage in. “Zo, dat ziet er goed uit. Het lijkt wel een parkeergarage, maar dan met allemaal boxen”. “Het is de parkeergarage van de appartementen hierboven”. Anika rijdt naar hun box, opent de deur met de afstandsbediening, en rijdt de auto naar binnen. “Dat ziet er goed uit, er kunnen vast ook wel twee auto’s in”. Anika knikt alleen maar haar hoofd en gaat Rik

voor naar de lift. Met de lift komen ze op de bovenste etage waar hun woning is. Anika opent de voordeur en laat Rik naar binnen. "Zo, dit is onze woning. Kom binnen, dan laat ik je eerst even alles zien, zodat je jezelf niet als een vreemde in je eigen woning voelt". "Wow, dit ziet er goed uit. Ik zie een trap, heeft de woning twee verdiepingen?" "Ja, boven zijn de slaapkamers". Ze lopen de woonkamer in en Rik staat verbaasd te kijken naar het uitzicht. Van dit mooie en weidse uitzicht staat hij ademloos te genieten. Het is mooi, zonnig en helder weer zodat het uitzicht optimaal is. Hij loopt het terras op en ziet dat daar ook nog een jacuzzi staat. "Hoort die er ook bij? Dat moet wel heel fijn zijn, 's avonds in de jacuzzi met een glas champagne en dan genieten van het uitzicht". Anika beaamt dat hij daar helemaal gelijk in heeft. Rik loopt naar de rand van het terras en kijkt naar beneden de tuin in. In de tuin ziet hij twee zwembaden. "Horen die er ook bij? Dit is wel een heel mooi complex, wonen wij hier allang?" "Ja, dat is de tuin met zwembaden, die erbij horen. Wij wonen hier nu bijna twee jaar. Kom dan laat ik je de rest van de woning zien" Anika laat op dezelfde verdieping nog de keuken, een badkamer en een kleine slaapkamer zien. Dan gaan ze naar boven en komen bij nog twee slaapkamers. Ze laat hun slaapkamer zien. Een enorme kamer met een zitje voor het enorme raam. Dit raam heeft misschien een nog wel mooier uitzicht dan vanuit de woonkamer. Deze kamer heeft een eigen badkamer. Hij loopt de badkamer in en ziet boven de wastafels een enorme spiegelwand. Hij kijkt in de spiegel en ziet een onbekende man naast Anika staan. Die onbekende man is hijzelf. Hij staart vreemd in de spiegel en zegt: "Ben ik dat? Dat is vreemd om jezelf te zien en jezelf niet te herkennen. Dat is wennen. Zo, een ligbad en een douche. Twee wastafels. Zijn dit mijn spullen? Mijn scheerspullen? Ik zal morgen wel merken hoe het werkt." Anika laat hem de kasten zien en waar zijn kleren liggen. "Dit zijn mijn kleren? Leuk". Rik ziet op de muren veel foto's hangen en bekijkt ze

eens goed. "Wie zijn dat op deze foto's?" "Dat zijn onze kinderen. Felicia en Vincent". "Wij hebben twee kinderen? Leuk, daar moet je mij straks alles over vertellen. Ik ben bang dat jij mij heel veel zal moeten vertellen om een beetje met je mee te kunnen praten. Ik weet echt helemaal niets meer. Om gek van te worden. Als er straks iemand voor de deur staat weet ik niet eens of het een bekende of een vreemde is." "Ja, ik zal je vanavond al veel vertellen. Het lijkt mij ook heel moeilijk en vreemd aanvoelen als je plotseling niets meer weet en jezelf niet eens herkent". Rik kijkt nog eens om zich heen. "Het ziet er allemaal heel mooi uit. Waar moet ik slapen? Of moet ik in die kleine slaapkamer beneden slapen?" "Hier natuurlijk. Kom nou zeg. Er is tussen ons niets veranderd. Je bent alleen je geheugen kwijt, dat wil niet zeggen dat wij nu alles apart moeten doen. Jij komt gewoon, zoals altijd, bij mij in bed, er is in feite niets veranderd, begrepen?" "Ja, prima, alleen weet ik niet wat normaal is". "Sorry, daar heb je gelijk in. Ik zal je precies vertellen wat "normaal" is. "Kussen wij elkaar ook?" "Ja, wij kussen elkaar en veel en graag zelfs". "Dat hoopte ik al, want ik heb een enorme behoefte om je te kussen". Anika loopt op hem af en begint hem te kussen. Rik reageert op de wijze zoals hij altijd gedaan heeft, daar is Anika heel blij om. Dan gaan ze de kamer uit en Rik ziet nog een deur. "Wat is hier?" "Oh ja, sorry, dat vergeet ik helemaal. Dat is de slaapkamer van Felicia, hier woont ze als ze in de buurt is. De kamer heeft ook een eigen badkamer. Dus heeft ze hier haar vrijheid". "Felicia is dus onze dochter en Vincent onze zoon. Waar slaapt die dan?" "Die slaapt dan beneden in die kleine slaapkamer. Hij heeft zijn eigen appartement in de plaats waar hij werkt. Felicia werkt in een filiaal van het bedrijf waar ik ook werk en zij moet regelmatig hier zijn. Daarom heeft zij de grote kamer gekregen." Rik loopt terug naar hun slaapkamer en bekijkt de foto's nog eens goed. "Dat zijn twee mooie kinderen, ze lijken gelukkig op jou. Jij bent wel debet aan hun mooie uiterlijk".

“Kom nou Rik, jij hebt daar ook aan mee gewerkt, niet zo bescheiden doen”. Rik heeft veel vragen aan Anika. Dingen die eigenlijk heel gewoon voor ze zijn. “Zijn wij eigenlijk gelukkig getrouwd?” Anika kijkt hem blij aan en zegt: “Ja, Rik, wij zijn heel gelukkig getrouwd”. “Daar ben ik blij om. Mag ik je omhelzen en vasthouden? Daar heb ik plotseling heel veel behoefte aan. Ik voel mij zo verloren en leeg. Ik weet helemaal niets meer, ook niets over ons en dat vind ik zo erg. Ik zal je misschien wel hele domme dingen vragen, die voor jou heel gewoon zijn”. “Natuurlijk mag je mij omhelzen, graag zelfs. Ik vind het alleen maar fijn dat je alles vraagt. Ik weet niet hoe het voelt om helemaal leeg te zijn. Ik wil je maar wat graag helpen om alle lege plekken in te vullen.” “Ik voel mij zo verlegen, zo onwennig”. “Wij zijn getrouwd weet je wel, kom omhels mij maar snel en hou mij maar goed vast, samen komen wij er wel door”. “Denk je dat het weer goed komt?” “Zeker weten”. Ze staan zo samen lange tijd, wat verloren en verzonken in hun gedachten. Ze hebben eigenlijk allebei zin om te huilen.

Hoe moeten ze nu verder gaan? Gewoon zoals altijd. Ze willen vaststellen wat Rik allemaal kwijt is. Het gekke is dat hij niets weet van hun leven, maar alles wat hij geleerd heeft kan hij gewoon. Hij kan autorijden, koken, fietsen, alles. Het is net alsof het een compleet functionerend huis is, alleen dat de inrichting, zijn geheugen, ontbreekt. Een computer zonder software.

Die avond wil Anika de kinderen vertellen wat er aan de hand is. Ze belt met Felicia, die erg geschrokken reageert, ze wil meteen in de auto stappen om te komen. Anika wil dat niet en zegt dat Rik even tot rust moet komen, misschien is morgen alles alweer beter. Ze praten nog wat over wat er die dag is gebeurd en de eigenlijk vreemde reactie van Steve en Martin. “Pas goed op mam, je moet die onderzoeken laten doen en goed in de gaten houden, anders moeten wij een andere oplossing zoeken voor die onderzoeken.” Anika is het

er helemaal mee eens en ze spreken af om de volgende dag af te wachten en weer contact op te nemen. Vincent is ook erg geschrokken en wil ook meteen komen om te helpen, maar ook Vincent wordt door Anika tegen gehouden. Vincent wil natuurlijk absoluut op de hoogte gehouden worden, als het moet komt hij meteen.

Anika en Rik gaan uiteindelijk maar naar bed en proberen wat tot rust te komen. Van slapen komt niet veel, Rik wil van alles weten van Anika. Ze liggen de hele nacht te praten en Anika vertelt veel over hun leven. Uiteindelijk vallen ze van pure uitputting toch in slaap. Het hoofd van Rik tolt helemaal. Hij krijgt zoveel te horen, hij kan het allemaal niet onthouden, hij herkent helemaal niets van wat Anika allemaal vertelt. Hier wordt hij helemaal hopeloos van. Als Anika de volgende dag wakker wordt, voelt ze dat Rik helemaal tegen haar aan ligt. Hij zoekt troost en is tegen haar aangekropen. Anika is blij met deze reactie van Rik.

Hoofdstuk 2

Felicia, de dochter van Anika en Rik, werkt in hetzelfde bedrijf als Anika. Zij werkt op het regio kantoor in het zuidoosten. Gelukkig, voor Felicia, ligt het kantoor aan de kust. Het is een leuk badplaatsje met een geweldig strand. Na haar werk gaat ze graag nog even naar het strand. Lekker afkikken van het werk en als het kan, goed uitwaaien. Na een wandeling over het strand gaat ze vaak nog even naar de strandbar, die bij het complex hoort waar ze woont, om van een lekkere Mojito te genieten bij een mooie zonsondergang. Een aantal weken geleden heeft ze daar een leuke man ontmoet. Hij komt ook vaak in de strandtent. Carlos is een medisch student uit Madrid, die in de laatste fase van zijn studie is. De ouders van Carlos hebben een vakantiewoning vlak aan het strand. Hij komt daar vaak, vooral als hij moet leren voor zijn tentamens. De zee en het strand geven hem rust, verder zijn er geen vrienden in de buurt dus kan hij ongestoord studeren. Carlos zag Felicia vaak langs lopen en zij was hem al direct opgevallen. Haar uitstraling en haar

houding vielen hem meteen op. Wat het is, weet hij niet, maar het trekt hem aan. Hij heeft haar al zo vaak voorbij zien lopen, dat zij eigenlijk geen vakantieganger kan zijn, het lijkt er meer op dat zij hier ook woont. Daarom wilde haar hij al eerder aanspreken. Maar hij durfde niet. Uiteindelijk is hij haar gevolgd en zag dat ze in de strandbar een drankje ging drinken. Hij zette zich over zijn verlegenheid heen en ging aan de bar naast haar zitten. Felicia keek verbaasd op toen er iemand naast haar kwam zitten. Zij keek hem eens goed aan en herkende hem. Felicia had hem al vaker op het terras zien zitten bij de woning een stukje verder op. Carlos zegt wat onbeholpen: "Hallo, ik ben Carlos, mag ik je een drankje aanbieden". Het kwam er een beetje bot uit, maar dat viel Felicia niet eens op. Felicia antwoordt: "Hai, ik ben Felicia, aangenaam kennis te maken. Een drankje? Dat is lekker, een Mojito graag. Woon jij niet een stukje verderop in de duinen?" Carlos is helemaal opgelucht met de reactie en kan weer normaal ademen en denken. "Ja, dat klopt, heb je mij dan al eens gezien?" "Ja, jij zit vaak op het terras te leren of zoiets". "Dat klopt ik ben aan het leren voor mijn studie en het is hier ideaal om rustig te studeren". Ze komen zo met elkaar in gesprek en praten over veel dingen, zoals werk en studie. Carlos merkt, dat ze goed Spaans spreekt, maar wel met een accent. "Jij bent toch geen Spaanse, geloof ik te horen?" "Is het zo duidelijk te horen?" "Nee, juist helemaal niet, ik zat te twijfelen uit welk deel van Spanje je zou kunnen komen, maar ik kan het niet thuisbrengen. Je mooie donkere kleur haar zou Spaans kunnen zijn. Maar je manier van doen is niet Spaans, daarom vraag ik het". Felicia legt uit waar ze vandaan komt en hoe ze hier terecht is gekomen. Carlos vertelt aan Felicia dat hij afstudeert in Tropische en Aziatische geneeskunde. Carlos en Felicia treffen elkaar regelmatig gedurende de zomer. Hun ontmoetingsplek is de strandtent. Ze vinden het leuk en heel gezellig, het breekt de sleur voor beiden. Ze hebben al ontdekt dat ze allebei veel

gereisd hebben en heel wat van de wereld gezien hebben. Het is grappig, dat je de hele wereld afreist en dat je dan in een klein onbekend vakantieplaatsje, thuis, iemand ontmoet die je aardig vind. Het klikt echt goed tussen hun.

Als Anika opbelt, zitten Felicia en Carlos weer eens gezellig samen in de strandbar een Mojito te drinken. Als Felicia de telefoon aanneemt hoort ze aan de stem van haar moeder dat er wat aan de hand is. Ze zit meteen rechtop en luistert aandachtig naar wat haar moeder allemaal vertelt. Carlos ziet haar helemaal wit wegtrekken en vraagt zich af wat er aan de hand kan zijn. Zo heeft hij Felicia nog niet eerder gezien. Dan begint Felicia allemaal vragen aan haar moeder te stellen. Felicia wil weten of ze al naar een ziekenhuis zijn geweest en wat de artsen erover zeggen. Carlos herkent de woorden voor artsen en ziekenhuis en wordt heel nieuwsgierig en wacht rustig af totdat het telefoongesprek is afgelopen. "Wat zeg je mam, je bent niet naar een ziekenhuis geweest? Wie heeft papa dan onderzocht? Martin? Wie is Martin? Een bekende van Steve, die toevallig op bezoek is? Wat zegt Erik ervan? Wat? Mag Erik papa niet onderzoeken? Dat is vreemd, dat kan niet hoor. Papa moet naar een ziekenhuis en onderzocht worden". Anika legt uit dat Martin zelf een buisje bloed heeft afgenomen en het zelf naar het lab wilde brengen. Martin heeft ook een afspraak voor een hersenscan gemaakt, wij moeten op een oproep wachten. "Was je erbij toen die Martin een afspraak maakte?" "Nee, dat mocht niet en dat stoort mij heel erg. Hij houdt mij overal buiten. Weet je wat ook erg vreemd is? Steve doet plotseling heel erg lief tegen mij, alsof ik zijn liefje ben. Vind je dat niet vreemd? Normaal doet hij nooit aardig tegen mij." Felicia is helemaal verbouwereerd over wat er daar allemaal gebeurt. Ze wil meteen in de auto stappen en naar haar moeder gaan. "Nee, doe maar niet, wij wachten even af wat er morgen gaat gebeuren". "Vooruit dan maar, maar hou mij op de hoogte, ik wil alles weten. Als er

morgen geen uitslag is van het bloed, moeten wij actie ondernemen". Haar moeder zegt toe, haar van alle ontwikkelingen op de hoogte te houden en zo verblijven zij en verbreken de lijn.

Carlos wil meteen weten wat er aan de hand is. Felicia vertelt aan Carlos dat haar moeder vertelde dat de vader van Felicia heel plotseling, tijdens het autorijden, een geheugenverlies heeft gekregen. "Hij weet niets meer. Hij weet wel hoe alles moet, maar weet zich niets meer te herinneren en herkent niemand meer. In de auto nam hij de telefoon aan, maar hij herkende mijn moeder niet eens". Carlos vraagt: "Wat zei de arts? Ik hoorde de naam Erik, die ken ik wel van mijn stage in Malaga, dat is een goede arts." "Dat is nu het vreemde, een bevriende arts van Anika's manager, Steve, heeft hem onderzocht. Hij is met hen meegegaan naar een ziekenhuis en heeft een buisje bloed afgenomen welke hijzelf naar het lab wilde brengen. Verder zegt hij een afspraak te hebben gemaakt voor een hersenscan, maar ze moeten op een oproep wachten". "Dat is flauwe kul zeg, dit is een noodgeval, zo iemand moet meteen de scan in. Een buisje bloed, zeg je? Dat is te weinig. Er moet een breed spectrum onderzoeken gedaan worden, je hebt zeker vijf buisjes nodig. Wanneer komt de uitslag?" "Ik wilde meteen in de auto stappen, maar mijn moeder wil dat ik tot morgen wacht, ze wil eerst even aankijken of alles morgenochtend al beter gaat". "Nu is het toch te laat. Wil je mij morgenochtend alsjeblieft meteen bellen met de resultaten? Als er nog niets nieuws is gaan wij morgenmiddag naar Malaga, nemen jouw vader mee en ik neem bloed bij hem af in het ziekenhuis waar ik gewerkt heb. Ik heb er een naar gevoel over. Iemand die zo plotseling een geheugenverlies heeft, dat is niet normaal, dat moet grondig onderzocht worden. Heb jij morgen tijd, Felicia?" "Dat is aardig van je dat je wil helpen. Ik heb morgen vanaf 12.00 uur vrij. Ik bel je morgenochtend meteen als ik iets heb gehoord".